

За вікнами день холоне,
У вікнах – перші вогні ...
Замкни у моїх долонях
Ненависть свою і гнів.
Зложи на мої коліна
Каміння жорстоких днів.
І срібло свого полину
Мені поклади до ніг.

Щоб легке, розкуте серце
Співало, як вільний птах,
Щоб ти, найміцніший, сперся,
Спочив на моїх устах.

А я поцілунком теплим,
М'яким, мов дитячий сміх,
Згашу полум'яне пекло
В очах і думках твоїх.

Та завтра, коли простори
Проріже перша сурма –
В задимлений, чорний морок
Зберу я тебе сама.

Не візьмеш плачу з собою –
Я плакати буду пізніше!
Тобі ж подарую зброю:
Цілунок, гострий як ніж.

Щоб мав ти в залізнім свисті –
Для крику і для мовчань –
Уста рішучі, як вистріл,
Тверді, як лезо меча.

.....

Коли я побачила картини серії «Квіти» Наталії Корф-Іванюк, то пережила таке ж потужне потрясіння, як і під час читання «Вечірньої пісні». У цих квітах – така ж не відкрита раніше сила, як і в цілунку з «Вечірньої пісні». «Квіти» – не ніжні й тендітні, не сентиментальні й беззахисні, як то часто буває, – навпаки. Відчувається, що ці квіти можуть постояти за себе. Вони сильні, їм не треба шукати опори в комусь іншому, вони не прагнуть спиратися на чийсь плече, а цілком здатні вистояти самі й підтримати інших. Вони мужні і знають міру своєї мужності. Вони рішучі й водночас витримані. Їм не властива сором'язливість, однак і порожнього бажання хизуватися вони не мають. Вони можуть повноцінно висловитися, заявити про свою життєву позицію і відстояти її. При цьому вони анітрохи не схильні до манірності, пустопорожньої балаканини чи здитинілого сюсюкання. Вони розтинають банальну повсякденність, як гострий ніж. Вони надихають упевненістю, їхня снага тверда, як лезо меча.

Підслухано біля «озера»

За картиною «Озеро»
Олексія Іванюка

– Повний відпад! Колір точно такий, як у моєї нової фруктової жувальної гумки, яка надимається ось-такеним пухирем! – здивовано вигукнув тинейджер і продемонстрував поважній публіці, яка прийшла на виставку, величезний пухир – бум!

– Мамо, мамо, купи мені зелену повітряну кульку, ти ж обіцяла! – потягнула неню-мистецтвознавця до виходу чотирирічна донечка.

– Яка свіжа ідея! Саме те, чого мені бракувало! Створю весняну колекцію молодіжного одягу в зелених тонах і назву її «Колір озера», – захоплено сплеснула в долоні зраділа креативна дизайнерка.

– Ну-ну, такий концентрат, і всі мовчать, а ми ж лише трохи зелененькі стоки скинули в річку, і скільки було галасу, – пробурмотів собі під ніс директор фабрики, регулярно звинувачуваної в забрудненні довкілля.

– Зелений місяць заплутався у твоєму волоссі кольору синької ночі... – почав занотовувати в записник поет.

– У наступній композиції треба менше барабанів і більше соло гітари, – вирішив рок-музикант.

– Я теж умію робити крапельки, – зазирнув у вікно дощик.

– Хм, тут є щось, чого я досі не розумію, – задумливо гладив своє підборіддя куратор виставки.

– \$, – прикинув ціну картини колекціонер, але так хитроумно і приховано-секретно, що ніхто нічого не втямив.

– Який це художній напрямок? – невпевнено перепитували один одного студенти-першокурсники.

– Треба запитати в автора, чи є в цього озера реальний прототип, – готувалася взяти інтерв'ю журналістка.

– Як добре, що він мене оприявнив, – тішилося на картині озеро.

